

DUH ČASA (ZEITGEIST)

Pogledali smo prva dva dela filma Duh časa, z izvirnim naslovom Zeitgeist. Zdi se mi dobro, da sem ga videla, saj me je spodbudil k razmišljanju.

Prvi del:

Ta del filma govori o (krščanski) religiji.

Film nam posreduje različne razlage poganstva iz različnih časov-v egipčanskega boga Hora, Mitro, ... Pogansko verovanje nato skupaj z astrologijo (ki jo tudi razloži) poveže s krščanstvom.

Sporočilo je, da je krščanstvo v vseh svojih temeljih v resnici kopija poganskih verovanj, ki izhajajo iz egipčanskega verovanja v boga Hora (Horusa), ter da različni dogodki iz Svetega pisma temeljijo na astrologiji in astronomiji.

Posreduje nam še sporočilo, da je religija namenjena kontroliranju ljudi ter pridobivanju denarja.

Ni mi všeč začetek; ko naslikan »Bog« skače po oblakih, glas pa pripoveduje, kaj bog predstavlja v resnici in nato reče: »But he loves you!« Menim, da vse skupaj ne bi bilo treba biti prikazano na tako sarkastičen način, morda bi to koga, ki je resnično religiozen, prizadelo.

Drugače pa ta del resnično deluje prepričljivo. Poda znanstveno razlago religije, kako in zakaj je nastala ter realno prikaže nekatere »čudežne« zgodbe iz Svetega pisma.

Vendar se tukaj spet pojavi vprašanje, koliko je resničnega na tem filmu, koliko je res znanstveno utemeljenega. Čeprav izpade kot dokumentarec, se sprašujem, ali je vse prikazano preverjeno in resnično.

Pojavi se moje pomanjkanje znanja o drugih religijah- so bili v drugih religijah, kot je prikazano, vsi tisti bogovi res križani, kot Jezus? So bili res vsi rojeni iz device? Na internetu sem našla različne kritike, ki govorijo, da te neznane religije sploh niso omenjale tega- ni bilo ne križanja, ne device ter se je to res prvič pojavilo v krščanstvu.

Potem pa je tukaj spet vprašanje, koliko resnični so ti podatki na internetu.

Drugi del:

V drugem delu filma ta govori o tem, da za napadom na dvojčka ter stolpnico št. 7 v New Yorku sploh ne stojijo teroristi in Osama bin Laden, pač pa ameriška vlada.

Napisala bom, kot je res: Pojma nimam, kaj se dogaja znotraj ameriške politike, tako da težko komentiram drugi del. Povsod se je govorilo le o terorističnem napadu ter o Osami bin Ladnu. Seveda sem verjela, kaj pa drugega. Nobenih drugih informacij nisem zasledila.

Sedaj, po ogledu filma sem bila pretresena. Bi bilo res možno, da bi ameriška vlada za svoje interese žrtvovala ogromna dvojčka in še stolpnico številka sedem ter življenja ogromno ljudi? Ne vem, če lahko verjamem temu filmu.

Morda je nekaj od tega resnično. Res je bilo čudno, da se je stavba porušila sama vase ter da so ljudje čutili tresljaj in slišali pok, ki je prihajal iz kleti, že malo preden se je letalo zaletelo. Glede na to bi imel film prav.

Ampak tukaj je tudi del, ko ameriški politiki tisočkrat izrečejo besedico: Terorizem! Če dobro pogledaš, pa je v resnici ne izrečejo milijonkrat, ampak je prikazan isti trenutek, le iz različnih zornih kotov.

Tukaj je še del, ko naj bi tisti muslimanski pilot prvič pilotiral- kako bi lahko torej vozil to letalo in se uspešno zaletel. Tudi za to je film dobra razlaga.

Vendar so potem okoli mene spet druge informacije, češ, da so takšni piloti vedno izurjeni.

Torej, sem zmedena. Menim, da film odpira nov pogled na vso zadevo, vse skupaj prikazano v filmu, bi bilo možno, a vseeno je treba na to gledati iz distance.

Sporočilo filma je manipulacija z ljudmi. Ljudje verjamejo, kar vidijo in slišijo, še posebej, če je zanimivo razloženo, malo obrnjeno in dobro prikazano. Zdi se mi tudi, da so za primer takšne manipulacijo ustvarjalci vzeli kar- film sam!

Kaj se zgodi po ogledu filma? Roko na srce, večina gledalcev verjame v vse povedano. Vprašanje pa je, kolikor so podatki v filmu resnični.

Na nek način je sporočilo tudi izobrazba. Ta je temelj, na katerem zgradiš kritičen pogled na svet ter znaš presojeti o tem, katera dejstva so resnična.

Včasih je ljudem primanjkovalo veliko informacij in tako je bilo z ljudmi lahko manipulirati in jih prepričati v nekaj. V današnjem svetu je ravno nasprotno; sprejemamo na stotine informacij. Pri sebi jih ovrednotimo kot dobre, slabe, resnične, lažnive. A le vprašanje je, koliko takšnih informacij, ki jih sprejmemo za resnične in jim verjamemo, je v resnici napačnih. V takšnem navalu informacij se je vedno težje upirati in razmišljati s trezno glavo. Zato je dobro na zadevo pogledati iz več zornih kotov in ne le slepo verjeti vsemu povedanemu.